

чатъ: тѣ често се мушкатъ изъ клонетѣ ми, качватъ се и се люлѣятъ на тѣхъ. Па и оградата ме обича, защото я пазя отъ дѣцата и отъ свинитѣ. Птицитѣ виятъ гнѣзда изъ моитѣ клоне, а на насѣкомитѣ давамъ и приютъ и храна. Господарѣтъ познава ползата отъ мене. При тебе птици не идватъ: ти си тѣй малка, а въ клонетѣ ти не виятъ гнѣзда. И господарката не те обича: малко ли пжти си ѝ драскала ржцѣтъ съ остритѣ си бодли. Хубава си, но кому е нужна тв ята красота? Дворната ограда е висока и никой не те вижда.

— Лонъ-да-Тангъ, отговори розата, макаръ че толкозъ се хвалишъ, ти все пакъ не можешъ безъ подкрѣпа да растешъ, а азъ мога. Зная, че не съмъ висока и птицитѣ не виятъ гнѣзда въ моитѣ клоне. Не раста бързо като тебе, но моитѣ цвѣтове схпознати по цѣлия свѣтъ. А най-главното — азъ съмъ независима и не търся опора въ другитѣ. Ако падне оградата и рухне кжщата, кждѣ ще скриешъ гордата си щеславна глава? Не искамъ да зная какъ ме наричашъ ти: силна, слаба, красива или грозна. Азъ не се опирамъ ни на оградата, ни на кжщата като тебе. Помисли повечко върху това.

* * *

Скоро слѣдъ това се появила силна буря. Много кжщи и огради въ провинцията Санъ-Виу се срутили. Падналъ и покривѣтъ на богатия търговецъ и гордиятъ бръшлянъ, Лонъ-да-Тангъ, строшенъ се търкалялъ на земята.

Розата стояла все тѣй бодра и здрава.

— Нали ти казахъ, че е опасно да се опирашъ на другитѣ, щомъ самъ не можешъ да се крѣпишъ? — казала розата. Азъ не вѣрвахъ ни на оградата, ни на кжщата, а се осланяхъ на собственитѣ си сили.

ПРѢВЕДЕ: М. Д. Н - ВЪ.

